

Οι καμπάνες (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Δεν είναι άγνωστος ο ήχος των καμπάνων σε χώρες Ορθόδοξες, όπως η Ελλάδα κι η Κύπρος. Καθημερινά, σχεδόν, θ' ακουστούν δηλώνοντας την έναρξη ή τη συνέχεια μιας ακολουθίας. Βέβαια, δεν είναι γνωστές μόνο σε Ορθόδοξες χώρες, αλλά και σε Βουδιστική, Ινδουιστική και άλλη παράδοση συναντούμε καμπάνες.

Σε Μοναστηριακό περιβάλλον, βασικά, το σήμαντρο (μέταλλο που κρούεται ρυθμικά) υπενθυμίζει και συγχρόνως καλεί στις ιερές ακολουθίες που γίνονται στο ναό. Στον κόσμο το έργο αυτό το επιτελούν οι καμπάνες.

Κατά καιρούς βλέπουμε στις εφημερίδες ή στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κάποιες διαμαρτυρίες για το «θόρυβο» που ενοχλεί τους κατοικούντας κοντά σε ναό. Προβάλλουν, όχι αδικαιολόγητα, το ωράριο εργασίας τους και την ανάγκη για ύπνο. Υπάρχουν και άλλοι που ο ήχος της καμπάνας τους «ξυπνά» αναμνήσεις παιδικές που έχουν απορρίψει και θέλουν να ξεχάσουν. Όπως υπάρχουν κι αυτοί που αδιαφορούν για το Θεό κι αυτοί που τον αναζητούν και είναι έτοιμοι να ανταποκριθούν στην «πρόσκλησή» του.

Νομίζω πως η ουσία βρίσκεται στο εξής: τι λέει σήμερα η Εκκλησία στο σύγχρονο άνθρωπο με το «να κτυπά την καμπάνα»; Τι του λέει του σημερινού ανθρώπου ο ήχος της καμπάνας; Με άλλα λόγια, ποια σχέση έχει ο άνθρωπος με την Εκκλησία;

Το «κάλεσμα» με την καμπάνα για κοινή λατρεία δεν σημαίνει και προσωπική κλήση για συνάντηση με το Θεό και τους ανθρώπους στο «σπίτι του Θεού», δηλαδή στο κοινό πνευματικό μας σπίτι. Το προσωπικό κάλεσμα από το Θεό γίνεται μέσω ανθρώπου και βασικά του ιερέα ως πνευματικού πατέρα που είναι «εις τύπον και τόπον» του ουράνιου Πατέρα.

Μήπως, τελικά, η αντίδραση στον ήχο της καμπάνας είναι η αντίδραση στην αδιαφορία του παπά; Άραγε η άρνηση στο κάλεσμα για κοινή λατρεία είναι η απόρριψη μιας σύναξης απρόσωπης, χωρίς κοινωνία προσώπων και ουσιαστικής σχέσης, που αυξάνει την αυτάρκεια και αυτοδικαίωση, δηλαδή το αντι-εκκλησιαστικό ήθος;

Ασφαλώς, υπάρχουν προβλήματα για να πραγματοποιηθεί το «ίνα πάντες εν ώσιν», καταθέτοντας ο κάθε κληρικός τον εαυτό του «θυσίαν ζώσαν». Είναι παρατηρημένος ο εγωκεντρισμός στους γύρω μας κι άρα η δυσκολία της αγάπης που ενοποιεί.

Όμως, εάν «εν τη ενώσει το είναι έχομεν» κατά τον ιερό Χρυσόστομο δεν έχουμε άλλη επιλογή ζωής. Ή ενωνώμαστε και ζούμε ή απομονωνώμαστε και πεθαίνουμε. Τουλάχιστον ας γίνεται ο ήχος της καμπάνας υπόμνηση όχι απλά της έναρξης μιας ακολουθίας αλλά της πρόσκλησης για να ζήσουμε με αγάπη, ενότητα και σχέση μεταξύ μας, αρχίζοντας από τους κοντινούς μας και προεκτείνοντάς την σ' όσους συναντούμε στην πορεία μας.

Τότε θ' αρχίσουμε να χαιρόμαστε τον εαυτό μας, τη ζωή με τα όλα της, αλλά κυρίως θα συναντήσουμε τον κρυμμένο στην καρδιά μας Θεό της κοινωνίας και της αγάπης, παίρνοντας έτσι νόημα η ζωή μας.